

forfaavidt angaaer Sæbtillæg. Det vil være det høie Thing bekjendt af tidligere Forhandlinger, at jeg fra Indenrigsministeriet havde arvet en Fortolkning af Bestemmelsen i Loven om Rets- og Magistratspersoner, som jeg meente, at jeg kunde og burde slutte mig til, da jeg maatte ansee den for rigtig, og jeg skal bemærke, at jeg endnu fastholder den samme Opfattelse; jeg troer, at den Fortolkning, der saaledes er gjort gjældende af Indenrigsministeriet og Finantsministeriet, er den strengeste og korrekteste. Jeg har imidlertid befundet mig i den Forlegenhed, at staae imod Justitsministeren, som maatte være en overordentlig stor Autoritet for mig i den Henseende, og da det ogsaa er forekommet mig, at adskillige foreliggende Data kunne lede hen til den Fortolkning, at det dog egentlig ikke har ligget i Lovgiverens Tanke, at træffe en saadan Afgjørelse som den, der efter min Opfattelse maa ligge i den strenge Fortolkning af de givne Bestemmelser, saa forekom det mig, at det vilde være den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade, at man ved et Votum af Rigsdagen fik at vide, hvorvidt den vilde erkjende Justitsministeriets eller Finantsministeriets Fortolkning for den rette, og det er Marsagen, hvorfor Forslaget er kommet frem i den Form, hvori det foreligger. Jeg skal ikke foregribe Thingets Afgjørelse af Spørgsmaalet, men kun gjentage, at der efter min Mening er adskillige Data, som give en ikke ringe Sandsynlighed for, at det virkelig har været Lovgiverens Mening, at Sæbtillæg her skulde gives; jeg har i Skrivelse til Finantsudvalget tilladt mig at fremhæve enkelte Punkter til Bestyrkelse herfor, som imidlertid under Forhandlingerne ere berørte, og som jeg derfor ikke skal gjentage. Grunden, hvorfor jeg tager Ordet, er den, at Udvalgets Fleertal, som det forekommer mig, ved sit Underænderingsforslag ikke har været heldigt, idet Hovedhensigten med samme ikke opnaaes og man ikke ved dets Antagelse faaer at vide, om det er det høie Things Mening, at man skal anvende Bestemmelserne i den almindelige Lønningsslov eller Bestemmelsen i Loven af 31te Marts 1860. Den ærede Ordfører sagde fornylig, at efter hans Mening var det Udvalgets Opfattelse, at Bestemmelserne i den almindelige

Lønningsslov skulde være afgjørende; men jeg tilstaaer, at jeg ikke har kunnet forstaae det af Udvalgets Underænderingsforslag, og jeg maa derfor tillade mig at udbede mig nogen nærmere Forklaring. For det Første er der i selve Udvalgets Forslag to Ting, som ere mig uforstaaelige. Jeg veed saaledes ikke, hvorfor Udvalget, da det dog selv erklærer, at der efter § 3 i Loven ikke kan gives Lønningstillæg af den Deel af Gagen, som bestaaer af Sportler, dog har beregnet Lønningstillæg af en heel Deel Indtægter, saasom Handelsbøgers Autorisation, Gebyr for Auktioner, Stadepenge, Markedsplas osv., som alle ere af den Slags uviste Indtægter, der i Almindelighed benævnes Sportler, og overalt, hvor der er Spørgsmaal om Pensionsansættelse, henregnes til Sportler; jeg seer ikke, hvori Udvalget har søgt Berettigelse til at hve Sæbtillæg af disse. Dernæst er der et andet Punkt, som jeg ikke har kunnet forstaae; idet nemlig § 3 i Loven af 19de Februar 1861 udtrykkelig bestemmer, at Sæbtillæg ikke skal gives de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Hovedindtægt bestaaer i Sportler, Brugen af Jord, Naturalhjælper osv., har Udvalget dog foreslaaet Thinget at bevilge Sæbtillæg til Byfogeden i Holbek. Som det vil sees af selve Motiverne, er hans Hovedindtægt ikke den faste Wage, men netop Naturalhjælper og navnlig Indtægten af Embedsjord, som beløber sig til 1,255 Rd. 32 f., hvorimod den faste Wage kun er 744 Rd. 64 f. Det forekommer mig, at naar Rigsdagen vil vedtage dette, bliver det aldeles vildeblende for Finantsministeren; man kan i mangfoldige Tilfælde gennem Finantsloven votere personligt Tillæg til Denne eller Hinn, hvor det kan være ønskeligt at mildne Lovens Haardhed; men derom er her slet ikke Tale. Her spørges: Hvorledes skal Loven anvendes? Og Svaret herpaa maa for mig være en Regel og Veiledning for, om § 3 Nr. 1 skal anvendes eller ikke; men herpaa vil Udvalgets Forslag paa eengang svare Ja og Nei, og det er derfor, at den Afgjørelse, som Udvalget foreslaaer, synes mig upraktisk.

Tscherning: Der er, saavidt jeg skjønner, i den Maade, hvorpaa saavel den ærede